

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab Anno Domini D.XVIII. perducitur vsque ad Annum D.XC.
nempe ab Anno primo Iustini Senioris, vsque ad quintum Mauritij Augusti.
Complectitur annos LXXIII.

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 542. Vigiliis Pap. Annus 3. Iustiniani Imp. 16. Totilæ Reg.
1.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14926

IESV CHRISTI

Annus 542.

VIGILII PAP. IVSTINIANI IMP. 16.
Annus 3. TOTILÆ REG. I.

CHRISTI annus quingentesimus quadragesimus secundus ab illo nouis Consulibus inchoatus, post Basilij Consultum inscribitur, idem à Procopio belli Gothici septimus numeratus: quo, nono occiso Rege Theodibaldo, Gothi exierunt in regnum Araricum, quo etiam paucos post mensis perempto, Totilas regni accepit, hæc plinibus idem Procopius tradit. Theodibaldi Totilas nepos fuit, ingenio & viribus præstant, in flagellum dominantium in Occidente Grecorum in regnum euectus: qui hoc ipso anno, non amplius quam quinque millium Gothorum collecto exercitu, bis collatis signis, apud Faventiam in Emilia primam, inde apud Florentiam in Tuscia Romanorum exercitum superauit: reliqua autem ab eo fortiter gella, eademque à Procopio enarrata, suis locis annis singulis (cum tamen instituti ratio extiger.) Annalibus intexemus. Hoc igitur anno hæc facta esse, quo Procopius numerat annum se, primum belli Gothici, non est, quod in dablum reuocari possit: nam et id ex eiusdem auctoritas est confirmari assertionem, dum Totilam regnante annos vndeicim dicit obisseque anno decimo octauo eiusdem belli: cuius patet sententia illustratur Agathias, qui eiusdem Totilæ necem ponit post vigesimum sextum annum Iustiniani Imperatoris. Hæc de temporis ratione adeo certa & probata reliquit oportuit ad redarguendos errores mendacia compingentium, de quibus inferius sermo erit, modo res Orientis insulamus.

Iustinianus Imp. redempta (vt vidimus) pace à Cosotho Rege Persarum, adiecit auxilium, vt incensam ab eo Antiochiam restitueret atque muniret: quænam autem ille exerceat officia, Procopius pluribus refert, vbi postquam ea, quæ ad ciuitatis munitionem pertinent, exacte descripsit, hæc de alijs ibi erectis ædificijs narrat: *Præterquam vrbem ab hostibus exulam ipse reparauit, purgatis carbonibus & cineribus, liberam æta reddidit. pavementum vrbis ex alio factum in hanc aedificauit vrbem peritibus & fortibus angustioris discriminauit, constituit fontibus & aquarum fluctibus & dallibus. Et quibus vrbis exornantur, theatrum, balneum, & alij ad speciem decorauit, quibus vrbis felicitas illustrari consensit: & vt facile & citra laborem incolæ suas ipsarum domos instruerent, præstitit. hoc modo Antiochiam nunc illustriorem esse quam prius contigit. Nec etiam Dei genitrici ingenij templum dedicauit, cuius splendorem & magnificentiâ oratione æquari impossibile est. Præterea Michaeli Archangelo magnam admodum ædem consecrauit: Præterea & pauperibus agrorum diligenter & domo & in, quæ ad vrbem & infermitatum mutationem pertinent, ordinatis seruis vrbis, & seruis mulieribus. Nichilominus prædicit, & peregrinis ex opportunitate factis hic inquilinis. hæc Procopius de ædificijs à Iustiniano Antiochie excitatis, cum ad eandem restituendam ciuitatem ex integro operam dedit. Sed ad res Occidentis conuertamus orationem.*

Hoc eodem anno Clotharius & Childbertus fratres Francorum Reges aduersus Theudem Gothorum Regem Araricum in Hispania regnamem mouent exercitum, victoresque Cæsariugustam vsque peruenientes, eamque obidentes, S. Vincentij martyris sacris exuuijs ciuitate defensa, eisdemque dono ab obfessis acceptis, in Gallias redierunt euantes. De tempore fidei facti Sigebertus. Quod ad bellum apparatum pertinet, constat Childbertum maxime piam, summa religione nuncupatis Deo vrbis, precibus nifum Sanctorum, eandem expeditionem auspiciatum esse, cuius rei causa liquet conuenisse S. Eufichium eremiam, à quo & responsum de victoria letus accepit, vt paulo post d. Auri sumus. Porro de rebus tunc in bello gestis hæc S. Gregorius narrat eiusdem seculi scriptor.

I
OCCISI
REGES
GOTH.

c Procop. de bello Goth. lib. 2.
TOTILAS
REGNARE
COEPIIT.

II
ANTIOCHIA
IVSTINIANO IMP.
RESTITUITUR.

III
FRANCOR.
BELLUM
IN HISPANIA.

541.
Ipsam paginam. Regis, si pater tuus habet aliquid de pecunia, vbi
accidit, quæ tunc vrbis relictæ valemus cum, in negotiis
exercant, huiusmodi in ciuitate nostra, sicut vrbis ha-
bent, præstitit, pecuniam vrbis in vrbis legitime reddemus.
Tunc illi pater commotus, septem et multa aureorum præstitit.
Quæ illi accepit, per suas ciuitas erogauit. At illi negotia exercen-
tes, multo per hos effecti sunt, & vigore hodie magni habentur.
Cumque antea dicitur Episcopo de vrbis pecuniam obtulisset Regi,
respondit Rex: Non habeo necessitatem hinc recipere: illa tibi
sunt, si dixeris, tuam tuam pauperibus, qui opprimuntur in vrbis,
per tuam magnificentiam in ciuitate nostra. Legatum tunc reuocauit. Et re-
tulit ad vrbem, antea dicitur dicitur seculi huiusmodi Gregorius.
Cum igitur ex his Theodorici morte uenit in expoliatione
sacerdotum tyrannicis: caulam intelligis, cur in hoc
eodem Concilio Patres eos damnauerit, qui à Regibus
bona Ecclesie vni pangerunt in seculum impetrarent.
Cum namque hæc Gregorius a. Eiusdem Theodorici Regis tem-
poris namque hæc Gregorius a. Eiusdem Theodorici Regis tem-
poris illi in vrbis germen coparet pulchre, vt sacerdotum aut
reuerentia à Regibus, aut temporaretur à clericis. Ad hæc, in-
quam, primum pertinet, quod idem sanctissimi sacer-
dotes secundum canonem sic statueret: *Plurimam etiam, vt sacrum
quæ potestatem hanc non vrbis querat, sed meritum diuinum
vrbis aut vrbis coparet et vrbis, sed vrbis atq; eminenti, si
magna dignitas episcopi omnino conferenda est, non pauperibus
sunt, & in merito canonem: Ne à potentibus sacrali clericis
contra præceptum vrbis modo erigantur, acque in quarto
canone: Qui regulam Ecclesie pertinet à Regibus, & horrende
capitatis impium egentium sustulissent rapunt, à commu-
nitate Ecclesie, vrbis faciant in aufferre expungant, excidantur.*
Hæc sanctissimi Patres, erigentes aduersus Regum
sententiam in pro arbitrio conueniendi fuisse adiu-
mco Theodoretum Regem, ex his, quæ in idem ad Con-
cilium vocati sacratissimi Antistites præfati sunt, intelli-
gi posse videtur, dum aiunt: *Cum in Dei nomine, congregata
s. Spiritu, conuenerit domo clarissimo pioq; Rege Theodo-
rico in Araricum vrbem S. Synodus conuenisset, vrbis, flexis in
vrbis genibus pro Rege, prædicitur, & sic. Sic igitur conuen-
tione Rege (vt vides) contra Reges manus iniicientes
in bonamque Ecclesiam idem Patres eisdem quos
dominus canones sancierunt. Ex quibus magis magis
Notantes Principes facile arguuntur, qui in iustis
ita bonis Ecclesiasticis, inuenere tandem pleuio pro-
plitas, qui ex eorum sententia id posse fieri responde-
rent, maiorem adhibentes idem arte pijs penitus men-
tis salutaria, nequam spiritus agnatis apostatis ex mona-
cho petulico & impis, quam tot tantique sanctissimis
Patribus, in quibus inhabitali Spiritum sanctum, Deus
multiplici miraculorum editione monstrauit.*

II
Theodoretus igitur Rex maxime pius, detestatus
vehementer, quæ a suo ipsius patre Theodorico terram
Ecclesiasticam inualore sepius in S. Episcopos & bona
Ecclesia inuicem perpetrata, et hæc regni, non tam-
en peccata esse voluit, quam longe auerlatas, in om-
nibus inuicem Ecclesiasticæ studuit esse consultum,
sanctum, Ecclesiasticas leges, quibus iura antiqua Eccle-
sia vrbis a penitus seruauerunt, atque illi, qui prauiter
sunt ab his sanctis tollerentur. S. cilia: quem imi-
tari in his filius heres noluit, sed perperâ ab eo facta per
Episcopos corrigi, cur fideles Principes auerlati non de-
beret. Porro hæc omnia accepta ferenda esse videntur sa-
ctissimo viro Nicetio Episcopo Treuentini, qui hinc Ar-
uerentem interfecti Synodo, quod eundem Theodoretum
Regem prius motibus deprauit ad meliorem frugem
sape reprehendendo (vt ex Gregorio d. patet) conuertit.
Exant in super alij eisdem Concilij canones ad disci-
plinam Ecclesiasticam restituendam conferendamq; ab illis
Patribus constituti, quos in pro animi arbitrio cõsulas: hæc
nobis modo satis ad horum temporum Gallicæ Ecclesiæ
liberam insinuant. Ceterum et si hæc saluberrima appo-
sita sunt vrbis sepe in remedia, haud tamen factum est, vt
postea minime in vrbis eruperit: vt plane in his plurimum
fuerit Galliarum S. Episcopos insinuantium: prout quæ
sunt sepe locis inferius dicentur, significabunt.

Annal. Eccles. Tom. 7.
R. 2
Post

IV.

Post hoc Childobertus Rex in Hispaniam abiit: quam ingressus cum Clothario Caesarogustanum civitatem cum exercitu vallens atque obsidens. At illi in tanta humilitate ad Deum conuersi sunt, ut inducitur, assistentes à civitate possunt, cum tunc à S. Vincentii martyris miraculis illi fallentes circumventi: mulieres quoque amica nigrum pallium diffusas à caesare superposito cinere, ut eas putares virorum funeribus deservire, plangendo sequébantur. Et ita totum spem locum ille ad Domini misericordiam revertit, ut decrevit in Societatem ieiunium celebrari, nec existimaretur aliud posse fieri, nisi eorum precibus divina misericordia instelleretur. Hic autem qui obsidebant, noscentes quid obsequerent, cum viderent sic morum circumiri, putabant eos aliquid agere mali sui. Tunc apprehensum virum de civitate rusticum, ipsum interrogavit, quid hoc esset, quod agerent. Qui ait: Tunicam S. Vincentii deponere; & cum ipsa, ut eum Dominus miseretur exeat. Quod illi memento, si ea civitate revertentur: tantum aquisita maxima Hispania parte, cum magni spolia in Galliam redierunt. hanc Gregorius qui tamen in eorum vultu vis est, dum hanc sub Amalatico Rege Hispaniam contigisse, ex his, quae subdit, affirmare videtur.

V.

Verum certum est, hoc tempore non Amalaticum, sed Theudam, seu Theodem in Hispania regnasse. Ad die Aimonius b, eodem Reges vocasse ad se Episcopum eius civitatis, atque ab eodem redemptionem obsidionis petitae & acceptae tunicam S. Vincentii. Verum & ipse in eo errare videtur dum sub Germano Parisiensi Episcopo eadem facta esse testatur: siquidem is longe post seditionem ante sanctum Germanum sedecant Emellus, qui sub scriptis reperitur secundo & tertio Cox illis Antellanensibus, annis proximè elapsis (ut vidimus) celebratis post quem quinto Conclio Arelatensi (quod anno trigésimo octavo eiusdem Childoberti Regis habitum reperitur) Saphoratus interfuit eiusdem Parisiensis Ecclesiae Episcopus, quem post depositum & substitutum Eusebium sanctus Germanus secutus est. Porro non tunicam tantum sancti martyris, sed Scalias sacras Sanctorum reliquias constat acceptas, quas honorifice postea idem Childobertus, recondidit, videm auctor affirmat, re tractaque de his eiusdem Childoberti Regis donationem istis verbis longe post hanc, erecto templo, concipit prae:

VI.

Ego Childobertus Rex vna cum consensu & voluntate Francorum & Neustrorum, & exhortatione sancti Germani Parisiorum vrbis Pontificis, vel consensu Episcopi vniuersi, construxi caput templum in vrbis Parisiaca prope murus civitatis, in terra, quae ad hunc nostrum Istaensem, in loco, qui appellatur Lucaotia, in honorem S. Vincentii martyris cuius reliquias ex Hispania asportauimus: cum & sancta cruce, & S. Stephani, & S. Ferreoli, & S. Iuliani, & beatissimi S. Georgii, & S. Gerasti, Prothasi, Nazarii, & Celsi pueri, quarum reliquias isti sunt consecratae: propterea in honorem domorum Sanctorum concessimus nostrum si cum legitur in nostra, qui vocatur Istaeni, reliqua inferius suo loco: nam non hoc anno dera haberet, sed longe postea, nempe anno eiusdem regis quadagesimo octavo, quando videlicet ab illa basilica, recondidit ibi sacra martyrum plura, non quando ex ex Hispania videtur retulit; quod decepit auctorem confidentem simul utraque tempora. At non Parisi tantum, sed in pluribus Gallia: civitatibus fuisse celebrem memoriam S. Vincentii, eiusque sacras reliquias honore cultas clarissime miraculis, Gregorius narrat: sed de his nos infectus tempore scriptae dona iouis.

VII.

Quod tunc ad idem bellum spectat, cum idem Childobertus Rex in Gallias victor redisset, quod Deo vouerat templum in honorem S. Anni, extirpandum curavit: res gesta in eiusdem S. Anni Actis ita narratur: Et tempore Rex Childobertus in hunc Francorum Principem, comparato exercitu, Hispanias suo ad hunc imperio valebat. Audita vero sancti Vincentii, & quia sepulchrum eius exigui parietis vallarent, castri Regi in egra deuotione votum nuncupavit: Si in alio in regnum iuuu sancti Anni intercessione reuerteretur, amplissimum se super eius monumentum basilica conditurum. Itaque in itinere multo quidem a hostibus perpassus est, sed quae res in ipsa essent infusa, totius S. Anni intercessione ab

VIII.

inpendentibus periculo liberatos est, atque ita fessis & triumphans rediit in regnum suum. Tunc vero insignem adem (ut erat politicus) in loco supra dicto extruendam curavit, vsu ad eam exornandam solertia Vnoddum, vniuersi ex praerogati suis, cuius operi mercede cura credimus nimis frustratum: illuc enim assistit miracula vrbis vniuersi gloria clarissimè, clausi patrefructi vniuersi, debilitum membris a subito conuulsis sunt, motus vocem reperit, sudor, iudicium, &c. hanc ibi auctor, vbi eiusdem sancti res gestas quam si hinc hinc enarrat.

IX.

Rursum etiam postquam rediit, aliam constat edificasse basilicam in loco, vbi sancti Eusebii jeterem membra quiescebant, quam item antea vguerat. Extremum in procectu positus, antequam Hispanias ingrederetur, idem Childobertus valde pius sancti Eusebii eremitae miraculis clari diuersorum petiit, vti eius precibus succretur; à quo de ad ipsiusdem victoria responsum accepit. Id vero paucis Gregorius ita narrat: Ad hanc ergo Senem Childobertus in Hispaniam abiit venit. Cuiusque si quisquaginta aures obrulit: ait finex: Quod mihi ista profert? alio, qui ea pauperibus largitur, attritus, nihil autem hinc necessaria non sunt: sufficit mihi, ut pro mea peccata Dominum mereas deprecari. Et addit: Vade & victoriam obtinebis, & quod volueris, ages. Tunc Rex armum pauperibus erogans, vniuersi, ut si eum Dominus cum sua gratia interire illo rederent, in honorem Dei basilicam eo loco edificaret, in quo sentis membra quiescerent, quod postea adimplet. hanc Gregorius. Cum vero scriptores veteres de adepta victoria Childoberti omnes a quo testentur: quidnam est; rogo, quod hanc apud Chronicorum Isidori leguntur, cum de Theodoro Rege loquitur auctor: Iste Francorum Rex quinque Caesarogustanum obsidens, amicumque fore Terracensem principem bello depopulans, missi dux Theodosio fortiter debellavit, atque à regno suo non pace, sed armis exire coegit? hanc autem quam repugnant his, quae dicta sunt, in confidat, & quinam quinque Reges fuerint, tu petuisti gator: sed non inuenis, facile (puto) consentis ea verba ab alio fuisse ad Isidorum apposita, magis quam Isidorum esse mentum.

X.

Hoc item anno Domini quingentesimo quadagesimo secundo ponitur à pluribus obitus sancti Benedicti in Cassino monte: id quidem Gerdiani nomine incertus auctor asserit in Actis sanctorum martyrum Placidii & Feliorum, cum vult sequenti anno ab eorumdem martyrio ipsam ex hac vira migrasse: verum cum id factum affirmat decimo quarto anno Iustiniani Imperatoris, procul abhorret à veritate: nam hic annus decimus sextus eiusdem Imperatoris numeratur ab ipsis Kalendis Aprilis. Eadem sententia de anno Domini asseritur in Chronico Cassinensi, communicatione consensu recepta, magis quam dicentium eundem peruenisse ad annum Domini sexcentisimum tertium, cuius respectu hanc probatiorem aliquando diximus: verum si res ad calculeum quam exactissime reuigatur, nec ipsa nobis probati potest.

XI.

Benim quomodo hoc anno mense Martio dicere aliquomodo possumus ipsam sanctum Benedictum esse defunctum, cum necdum creatus esset Totilus Rex Gothorum, quem hoc anno, occiso Theodoro baldo, rex esset Araucis? Sed est eodem anno creatus fit Totilus, nondum in Campaniam duxisse copias constat ex his, quae de ipso Procopius scripsit, qui ferme singula eiusdem Regis vestigia est conlectus; cum tamen factis ex S. Gregorio certum sit, norum fuisse e dem R: gi S. Benedictum, p: r: t: que cum eo mi cuisse sermones, atque ab ipso sub eodem Rege miracula edita esse: ut ad minus ad annum Domini quingentesimum quadagesimum quartum oportuerit eum deu S. Benedictum peruenisse, ut ex his, qui ex P: o: copio, in his bis, que de eodem ex S. Grego. dictum sumus, peripicue intelligi potest. Ad hanc forte respectum habuit Leo Ostiensis, dum asserit ipsam defunctam potius anno sequenti Domini scilicet quingentesimo quadagesimo tertio.

XII.

Qui vero eum tradidit longe post hanc tempora decessisse, iuxta Chirib sexcentesimo tertio: Marianus Scotus,

CHILDEBERTUS ERIGIT TEMPLUM S. AVITO.

VIII.

Greg. Tur. vrb. de Glor. cap. 22.

CHILDEBERTUS ERIGIT TEMPLUM S. VINCENTII.

IX.

DE TEMPORE OBITUS BENEICTI.

X.

XI.

XII.

XIII.

XIV.

XV.

XVI.

XVII.

XVIII.

XIX.

XX.

